Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS KENDELSE (afdelingen for bevilling af appel)

10. december 2021 *

»Appel – EF-design – bevilling af appel – artikel 170b i Domstolens procesreglement – anmodning, der godtgør, at et spørgsmål er vigtigt for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling – appellen admitteres«

I sag C-382/21 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 23. juni 2021,

Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) ved D. Hanf, D. Gája, E. Markakis og V. Ruzek, som befuldmægtigede,

appellant,

den anden part i appelsagen:

The KaiKai Company Jaeger Wichmann GbR, München (Tyskland),

sagsøger i første instans,

har

DOMSTOLEN (afdelingen for bevilling af appel),

sammensat af Domstolens vicepræsident, L. Bay Larsen, og dommerne L.S. Rossi (refererende dommer) og N. Wahl,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

under henvisning til forslag fra den refererende dommer og efter at have hørt generaladvokat T. Ćapeta

afsagt følgende

* Processprog: tysk.

Kendelse

1 I appelskrifterne har Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 14. april 2021, The KaiKai Company Jaeger Wichmann mod EUIPO (Gymnastik- eller sportsapparater) (T-579/19, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2021:186), hvorved Retten annullerede afgørelsen truffet den 13. juni 2019 af Tredje Appelkammer ved EUIPO (sag R 573/2019-3) vedrørende en ansøgning om registrering af gymnastik- eller sportsapparater som EF-design, hvorved der var påberåbt prioritet på grundlag af en international patentansøgning indleveret i henhold til patentsamarbejdstraktaten, undertegnet i Washington den 19. juni 1970 og senest ændret den 3. oktober 2001 (*United Nations Treaty Series*, bind 1160, nr. 18336, s. 231).

Anmodningen om bevilling af appel

2 I henhold til artikel 58a, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol er behandlingen af en appel, der iværksættes til prøvelse af Rettens afgørelser vedrørende en afgørelse truffet af en uafhængig appelinstans ved EUIPO, betinget af en forudgående bevilling fra Domstolen.

3 I henhold til statuttens artikel 58a, stk. 3, admitteres appellen helt eller delvist i henhold til den i Domstolens procesreglement fastsatte fremgangsmåde, når den rejser et vigtigt spørgsmål for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling.

4 I henhold til procesreglementets artikel 170a, stk. 1, skal appellanten i de situationer, der er omhandlet i den nævnte statuts artikel 58a, stk. 1, som bilag til sit appelskrift vedlægge en anmodning om bevilling af appellen, hvori den pågældende redegør for det vigtige spørgsmål, som appellen rejser for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling, og som indeholder alle de oplysninger, der er nødvendige for, at Domstolen kan påkende denne.

5 I henhold til dette procesreglements artikel 170b, stk. 1 og 3, træffer Domstolen afgørelse om anmodningen om bevilling af appel hurtigst muligt ved begrundet kendelse.

Appellantens argumentation

6 Til støtte for appellen har appellanten fremsat et enkelt anbringende om tilsidesættelse af artikel 41, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EF-design (EFT 2002, L 3, s. 1).

7 Dette anbringende består af tre led.

8 Med det første af disse led har appellanten foreholdt Retten, at den i den appellerede doms præmis 56, 57 og 64-66 med urette fastslog, at den omstændighed, at artikel 41, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 ikke fastsætter, at et patent kan tjene som grundlag for påberåbelse af prioritet for et senere EF-design, udgør en lovgivningsmæssig lakune. Ifølge appellanten er denne omstændighed i realiteten udtryk for, at EU-lovgiver har valgt at begrænse muligheden for at påberåbe sig prioritet til kun at omfatte ældre design eller brugsmodeller.

9 Det fremgår nemlig klart af denne bestemmelses ordlyd, at den fastlægger såvel arten af de industrielle ejendomsrettigheder, som en påberåbelse af prioritet kan støttes på, dvs. et ældre design eller en ældre brugsmodel, som varigheden af den periode, inden for hvilken en sådan

prioritet kan påberåbes, dvs. seks måneder fra datoen for den første ansøgning. Den omstændighed, at den nævnte bestemmelse ikke henviser til patentansøgninger, skal nødvendigvis forstås som en udelukkelse af disse ansøgninger. Selv om en international ansøgning, der er indgivet i henhold til Pariserkonventionen om beskyttelse af industriel ejendomsret, undertegnet i Paris den 20. marts 1883 og senest revideret i Stockholm den 14. juli 1967 samt ændret den 28. september 1979 (*United Nation Treaty Series*, bind 828, nr. 11851, s. 305, herefter »Pariserkonventionen«), kan tjene som grundlag for en ret til prioritet i henhold til artikel 41 i forordning nr. 6/2002, er dette kun muligt, for så vidt som en sådan ansøgning støttes på en brugsmodel.

10 Med det eneste anbringendes andet led har appellanten gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 75-86 ved at anerkende en ret til prioritet på 12 måneder ikke blot fortolkede artikel 41, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 i overensstemmelse med Pariserkonventionens artikel 4, idet en sådan overensstemmende fortolkning ikke kan udvides så langt, at der indrømmes en prioritetsfrist, som ikke er fastsat i en klar og ubetinget EU-retlig bestemmelse. Retten så således i de nævnte præmisser reelt bort fra den nævnte artikel 41 for i stedet at anvende denne artikel 4. Herved tillagde Retten sidstnævnte bestemmelse direkte virkning. Imidlertid opfylder Pariserkonventionens artikel 4 for det første ikke de betingelser, der er fastsat i retspraksis om folkerettens direkte anvendelse i EU-retten, og som bl.a. følger af dom af 3. juni 2008, Intertanko m.fl. (C-308/06, EU:C:2008:312, præmis 45), som kræver, at den pågældende bestemmelse skal være klar, præcis og ubetinget, og for det andet er anerkendelsen af en sådan direkte virkning af denne artikel 4 i strid med Pariserkonventionens artikel 25 og den retspraksis, der følger af dom af 25. oktober 2007, Develey mod KHIM (C-238/06 P, EU:C:2007:635, præmis 37-44), hvoraf det i det væsentlige fremgår, at den nævnte artikel 4 ikke har direkte virkninger.

11 Med det eneste anbringendes tredje led har appellanten foreholdt Retten, at den som følge af en fejlagtig fortolkning af Pariserkonventionens artikel 4 anvendte denne artikel i stedet for artikel 41, stk. 1, i forordning nr. 6/2002. I modsætning til, hvad Retten anførte i den appellerede doms præmis 77-84, fastsætter Pariserkonventionen ingen generel regel om, at arten af den ældre rettighed er afgørende for, hvilken prioritetsfrist der er knyttet hertil. Hovedreglen fastsætter snarere, at den tidligere ansøgning, der tjener som grundlag for retten til prioritet, skal have samme genstand som den senere ansøgning. Det er således i Pariserkonventionens artikel 4 E, stk. (1) alene som en undtagelse fastsat, at en ansøgning om brugsmodel kan tjene som grundlag for en ret til prioritet for en senere ansøgning om design, idet denne sidstnævnte ansøgning således har en anden genstand end den tidligere ansøgning. Rettens konklusion om, at den frist, der finder anvendelse på påberåbelsen af prioritet på grundlag af en patentansøgning for en senere designansøgning, er 12 måneder, savner således retligt grundlag.

12 Til støtte for anmodningen om bevilling af appel har appellanten gjort gældende, at dennes eneste anbringende rejser et vigtigt spørgsmål for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng og udvikling.

13 I denne henseende har appellanten for det første anført, at konsekvenserne af den fejlagtige fortolkning af Pariserkonventionens artikel 4 går ud over rammerne for designretten. Henset til den generelle karakter af det princip, der er fastsat i den appellerede doms præmis 77-80 og 85, hvorefter karakteren af den tidligere rettighed er afgørende for fastsættelsen af prioritetsfristens længde, kan dette princip påvirke den ordning for påberåbelse af prioritet, der finder anvendelse på andre intellektuelle ejendomsrettigheder end design, såsom EU-varemærker.

14 For det andet vil den fejlagtige fortolkning af Pariserkonventionens artikel 4 være bindende dels for EU-lovgiver, som ikke kan tilsidesætte den ved at ændre forordning nr. 6/2002 eller de øvrige EU-retlige bestemmelser om påberåbelse af prioritet, dels for medlemsstaterne, der alle er parter i Pariserkonventionen, og som i henhold til EU-retten er bundet af denne konvention som den er fortolket af Unionens retsinstanser, således som det fremgår af dom af 16. juni 1998, Hermès (C-53/96, EU:C:1998:292, præmis 32).

15 For det tredje skaber Rettens anerkendelse af, at borgerne har en ret til direkte at påberåbe sig Pariserkonventionens bestemmelser for så vidt angår påberåbelse af prioritet, præcedens for fremtidige sager og begrænser EU-lovgivers råderum på dette område. Det er således nødvendigt, at Domstolen træffer afgørelse med henblik på at fastlægge arten og omfanget af de forpligtelser, som Pariserkonventionen pålægger Unionen og medlemsstaterne.

16 For det fjerde skader den appellerede dom ved at tillægge Pariserkonventionens artikel 4 direkte virkning og ved således at fravige Domstolens retspraksis ikke blot den institutionelle ligevægt i Unionen og autonomien for Unionens retsorden, men medfører systemiske konsekvenser, der er i strid med formålene med Pariserkonventionen og aftalen om handelsrelaterede intellektuelle ejendomsrettigheder, der er indeholdt i bilag 1 C til Marrakeshoverenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO), der blev indgået ved Rådets afgørelse 94/800/EF af 22. december 1994 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af de aftaler, der er resultatet af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi (1986-1994), for så vidt angår de områder, der hører under Fællesskabets kompetence (EFT 1994, L 336, s. 1).

17 Dels indebærer den appellerede dom en ubegrundet forskelsbehandling mellem de ansøgninger om design, der giver ret til prioritet i en periode på 6 måneder, og de patentansøgninger, som giver ret til prioritet i en periode på 12 måneder, hvilket kan foranledige økonomiske aktører til først at indgive patentansøgninger for at omgå den frist på 6 måneder, der er fastsat i artikel 41, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 for så vidt angår ansøgninger om design.

18 Dels skaber den appellerede dom desuden retsusikkerhed og kan medføre manglende gensidighed i visse tredjelande. Appellanten har som eksempel nævnt Amerikas Forenede Stater, hvor industrielle design er beskyttet inden for rammerne af patentlovgivningen *(design patent*). Hvis arten af den ældre rettighed er afgørende for prioritetsfristens længde, har ansøgere om *design patent* i De Forenede Stater en prioritetsfrist på 12 måneder med hensyn til et senere EF-design, mens ansøgere om EF-design kun indrømmes en prioritetsfrist på 6 måneder med hensyn til en senere ansøgning om *design patent*.

19 For det femte kan den appellerede dom føre til en ubalance med hensyn til den materielle prøvelse af, om et EF-design er nyt, for så vidt som den fra 18 til 24 måneder udvider den periode, hvori offentliggørelse, der er foretaget af ansøgeren selv, i henhold til artikel 7, stk. 2, litra b), i forordning nr. 6/2002 ikke tages i betragtning, når påberåbelsen af prioritet er baseret på en patentansøgning.

Domstolens bemærkninger

20 Det skal indledningsvis bemærkes, at det påhviler appellanten at godtgøre, at de spørgsmål, der er rejst i appellen, er vigtige for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling (kendelse af 24.10.2019, Porsche mod EUIPO, C-613/19 P, EU:C:2019:905, præmis 13 og den deri nævnte retspraksis).

21 Desuden fremgår det af artikel 58a, stk. 3, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, sammenholdt med procesreglementets artikel 170a, stk. 1, og artikel 170b, stk. 4, at en anmodning om bevilling af appel skal indeholde alle de oplysninger, som gør det muligt for Domstolen at træffe afgørelse om bevilling af appel og, hvis appellen admitteres delvist, at fastslå de appelanbringender eller de dele af appellen, som svarskriftet skal være rettet mod. Henset til, at ordningen med forudgående bevilling af appellerne som omhandlet i denne statuts artikel 58a har til formål at begrænse Domstolens prøvelse til spørgsmål, der har betydning for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling, skal kun de anbringender, der rejser sådanne spørgsmål, og som er godtgjort af appellanten, således behandles af Domstolen i forbindelse med appellen (jf. bl.a. kendelse af 24.10.2019, Porsche mod EUIPO, C-613/19 P, EU:C:2019:905, præmis 14, og af 11.11.2021, Sun Stars & Sons mod EUIPO, C-425/21 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2021:927, præmis 13).

22 En anmodning om bevilling af appel skal således under alle omstændigheder klart og præcist angive de anbringender, som appellen er baseret på, identificere det retlige spørgsmål, der er rejst ved hvert enkelt anbringende, med den samme klarhed og præcisere, hvorvidt dette spørgsmål er vigtigt for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling, og specifikt redegøre for grundene til, at det pågældende spørgsmål er vigtigt i forhold til det påberåbte kriterium. Navnlig hvad angår appelanbringenderne skal anmodningen om bevilling af appel omfatte en præcisering af den EU-retlige bestemmelse eller den retspraksis, der er blevet tilsidesat i den appellerede dom eller kendelse, en kortfattet redegørelse for, hvori den retlige fejl, som Retten angiveligt har begået, består, og en angivelse af, i hvilket omfang denne fejl har påvirket resultatet af den appellerede dom eller kendelse. Når den retlige fejl, der påberåbes, følger af en tilsidesættelse af retspraksis, skal det i anmodningen om bevilling af appel angives kortfattet, men klart og præcist, for det første hvor den påståede tilsidesættelse findes ved angivelse af såvel de præmisser i den appellerede dom eller kendelse, som appellanten anfægter, som de præmisser i Domstolens eller Rettens afgørelse, som er blevet tilsidesat, og for det andet de konkrete grunde til, at en sådan tilsidesættelse rejser et vigtigt spørgsmål for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling (jf. i denne retning kendelse af 24.10.2019, Porsche mod EUIPO, C-613/19 P, EU:C:2019:905, præmis 15 og den deri nævnte retspraksis).

23 I det foreliggende tilfælde fremgår det af den appellerede doms præmis 56, som appellanten har henvist til, at Retten fandt, at artikel 41, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 ikke omhandler den situation, hvor en ansøgning om design indgives med påberåbelse af prioritet på grundlag af en patentansøgning, og at den ikke regulerer fristen for at påberåbe sig en sådan prioritet. Som anført i den appellerede doms præmis 66, som appellanten ligeledes har henvist til, har anvendelsen af Pariserkonventionen til formål at afhjælpe en lakune i den nævnte forordning, som ikke regulerer den prioritetsfrist, der følger af en international patentansøgning. Retten fortolkede derfor Pariserkonventionen og fastslog i den appellerede doms præmis 85, således som appellanten har anført, at karakteren af den tidligere rettighed er afgørende for fastsættelsen af prioritetsfristens længde.

24 Det skal imidlertid for det første bemærkes, at appellanten har givet en præcis beskrivelse af sit eneste anbringende, idet denne har anført, at Retten foretog en fejlagtig fortolkning af artikel 41 i forordning nr. 6/2002, for så vidt som den indeholder en lakune med hensyn til prioritetsfristen for en ansøgning om EF-design, der henviser til en tidligere international patentansøgning, og at Retten afhjalp denne lakune ved i strid med den relevante retspraksis at tillægge Pariserkonventionens artikel 4 direkte virkning og samtidig foretage en fejlagtig fortolkning af denne bestemmelse.

25 Hvad navnlig angår argumentet om, at Retten i strid med Domstolens praksis (dom af 25.10.2007, Develey mod KHIM, C-238/06 P, EU:C:2007:635, præmis 37-44) tillagde Pariserkonventionens artikel 4 direkte virkning, således som det fremgår af denne kendelses præmis 10, skal det fremhæves, at appellanten har præciseret, hvor den hævdede selvmodsigelse findes, ved at identificere såvel præmisserne i den appellerede dom som de præmisser i Domstolens afgørelse, der er blevet tilsidesat.

26 For det andet har appellanten foreholdt Retten, at den fastslog, at artikel 41, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 tillader en prioritetsfrist på 12 måneder for et senere EF-design, og at den følgelig annullerede den afgørelse fra appelkammeret ved EUIPO, der havde begrænset fristen for at påberåbe sig prioritet på grundlag af en international patentansøgning til 6 måneder. Det fremgår således klart af anmodningen om bevilling af appel, at den hævdede tilsidesættelse af artikel 41, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 har påvirket resultatet af den appellerede dom. Hvis prioritetsfristen i modsætning til det af Retten fastslåede var 6 måneder i stedet for 12 måneder, burde den have frifundet EUIPO.

27 For det tredje skal appellanten i henhold til den bevisbyrde, der påhviler ophavsmanden til en anmodning om bevilling af appel, godtgøre, at appellen uafhængigt af de retlige spørgsmål, som den pågældende påberåber sig i sin appel, rejser et eller flere vigtige spørgsmål for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling, idet dette kriterium er mere vidtrækkende end den appellerede dom og i sidste ende appellen (kendelse af 4.5.2021, Dermavita mod EUIPO, C-26/21 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2021:355, præmis 16).

28 Dette indebærer i sig selv, at eksistensen af sådanne spørgsmål og betydningen heraf skal godtgøres ved angivelse af konkrete oplysninger, der vedrører det pågældende tilfælde, og ikke blot generelle argumenter (kendelse af 4.5.2021, Dermavita mod EUIPO, C-26/21 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2021:355, præmis 20).

29 Appellanten har imidlertid for det første identificeret det spørgsmål, som denne har rejst med sit eneste anbringende, og som i det væsentlige består i spørgsmålet om, hvorvidt en eventuel lovgivningsmæssig lakune i en EU-retsakt kan afhjælpes ved en direkte anvendelse af en bestemmelse i folkeretten, der ikke opfylder de betingelser, som er opstillet i Domstolens praksis for at have direkte virkning.

30 For det andet har appellanten anført de konkrete grunde til, at et sådant spørgsmål er vigtigt for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng og udvikling.

31 I denne henseende har appellanten først fremhævet, at det retlige spørgsmål, som denne har rejst i sin appel, er mere vidtrækkende end appellen, idet den hævdede fejlagtige fortolkning af artikel 41, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 vil have indvirkning på spørgsmålet om, hvorvidt påberåbelse af prioritet for et EF-design kan antages til realitetsbehandling, og vurderingen af, om et EF-design er nyt. Hvad angår det sidstnævnte aspekt har appellanten fremlagt konkrete oplysninger med henblik på at godtgøre den potentielle ubalance, der følger af udvidelsen fra 18 til 24 måneder af den periode, hvori offentliggørelse, der er foretaget af ansøgeren selv, i henhold til artikel 7, stk. 2, litra b), i forordning nr. 6/2002 ikke tages i betragtning, når påberåbelsen af prioritet er baseret på en patentansøgning.

32 Endvidere har appellanten anført, at appellen desuden er mere vidtrækkende end EF-designretten, for så vidt som det princip, der er opstillet i den appellerede dom, kan fastlægge den ordning for påberåbelse af prioritet, der finder anvendelse på andre former for intellektuelle

ejendomsrettigheder. Appellanten har i denne henseende givet konkrete eksempler på de konsekvenser, som den appellerede dom kan have for patentansøgere, og har henvist til den risiko for retsusikkerhed og for manglende gensidighed i visse tredjelande, som følger af anerkendelsen af en prioritetsfrist på 12 måneder for EF-design, når påberåbelsen af prioritet er baseret på en patentansøgning.

33 Endelig har appellanten fremhævet, at anerkendelsen af, at Pariserkonventionens artikel 4 har direkte virkning, kan have systemiske konsekvenser, der skader EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng og udvikling, for så vidt som Unionens retsinstansers fortolkning af denne artikel for det første er bindende for såvel EU-lovgiver som EU-medlemsstaterne, og en sådan anerkendelse for det andet vil være i strid med formålene med Pariserkonventionen og den aftale, der er nævnt i denne kendelses præmis 16.

34 Henset til de oplysninger, som appellanten har fremlagt, skal det fastslås, at dennes anmodning i tilstrækkelig grad godtgør, at appellen rejser et vigtigt spørgsmål for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng og udvikling.

35 På baggrund af ovenstående betragtninger og i lyset af den omstændighed, at appellen er støttet på et enkelt anbringende, der består af tre led, som er indbyrdes forbundne, skal appellen admitteres i sin helhed.

Sagsomkostninger

36 Det fremgår af procesreglementets artikel 170b, stk. 4, at når appellen admitteres helt eller delvist i henhold til de kriterier, der er anført i artikel 58a, stk. 3, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, fortsætter sagen i overensstemmelse med det nævnte reglements artikel 171-190a.

37 I henhold til procesreglementets artikel 137, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, træffes der afgørelse om sagsomkostninger ved den dom eller kendelse, hvormed sagens behandling ved Domstolen afsluttes.

38 Eftersom anmodningen om bevilling af appel er taget til følge, skal afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Af disse grunde bestemmer Domstolen (afdelingen for bevilling af appel):

1) Appellen admitteres.

2) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Underskrifter